

holde sig Lovens Ord efterrettelig". Men som foran paavist, ere de Erfaringer, man efterhaanden indhøstede, i Virkeligheden kun disse, at man havde paabegyndt Arbejdet uden indgaaende Undersøgelser og paa Grundlag af en løselig Opstilling af en Række Tal, der viste sig umulige. I Overensstemmelse med denne vor Opfattelse, at en væsentlig Part af Overstridelserne hidrører fra, at man paabegyndte Anlægget efter en Plan, hvortil den givne Bevilling ikke kunde strække til, skriver Justitsraad Meyer i sin forannævnte Indberetning til Kultusministeriet, „at det maa anses for umuligt at kunne tilvejebringe en tidssvarende Landsvageanstalt til 600 Alunner inklusive Montering og Indløb af en Grundejendom til 115,000 Kr., for et Beløb af 1,250,000 Kr., og at den færdige Anstalt til 1,600,000 Kr. (inklusive elektrisk Vvsanlæg kan den ansættes til ca. 1,730,000 Kr.), maa anses for at være et billigt Anlæg, idet den almindelige Norm herfor uden Grundindløb gennemsnitlig regnes at være 3,000 Kr."

Vi skulle dog til denne Udtalelse bemærke, at Egherødgaard Landsvageanstalt (jfr. Rigsdagstidende 1897—98, B., 1669—1674) har kostet at opføre (heri indbefattet Arealerhvervelse 61,000 Kr.) inklusive Dampkøkken, Dampvasserer, Gasværk, Vandværk, Funktionærboliger osv. 1,027,000 Kr. Anstalten har Plads til 200 Alunner paa Arbejdsafdelingerne og 210 Afylyster, hvilket giver 2,500 Kr. pr. Plads.

Bygningernes Bestaaffenhed.

Medens det nu en Gang er givet, at Bygningerne have kostet meget mere end den bevilgede Sum, kommer Spørgsmaalet, hvad der da er præsteret herfor, og om det i hvert Fald maa erkendes, at man har faaet hensigtsmæssige, gode og solide Bygninger. I sin Indberetning udtaler Justitsraad Meyer om selve Anordningen, at „med Hensyn til Bygningernes Indretning og Anordning bemærkes, at de trufne Dispositioner maa anses for at være fyldestgørende, Bygningernes Indretning er ordnet med megen Omfugt, og Planerne bære Præg af, at en

erfaren Anstaltsleder ikke alene har fremsat Programmet for Bygningernes Indretning, men ogsaa vaaget over, at den specielle Anordning, den rette indbyrdes Vælggenhed af Bygningerne og deres Lokaliteter, deres Rumindhold o. s. v. er tilvejebragt." Denne Dom kunne vi i alt væsentlig tiltræde, om end vi formene, at Anstaltslederens Vnster eller Planer paa ikke faa Omraader kunde være gennemførte paa en mere praktisk Maade, og i øvrigt henviser til vore Udtalelser under Afsnittet „Byggepladsen". Hvad derimod Bestaaffenheden af Bygningerne angaar, da viser denne sig, allerede ved et rent foreløbigt Eftersyn, at være gennemgaaende meget middelmaadig, og dette vort Indtryk har kun kunnet bestrækes ved det senere mere indgaaende Eftersyn sammen med den bygningsskyndige. Vi skulle her gengive Justitsraad Meyers Udtalelser i hans forannævnte Beretning, idet vi først fremdrage:

Almindelig Bedømmelse af Arbejdet: „Medens Projekteringen af Bygningsarbejderne, som foran berørt, i alt væsentligt maa erkendes at være fyldestgørende, kan Ledelsen af og Tilsynet med disse Arbejders Udførelse ikke i et og alt gives det samme gode Omdømme. Vel have de til Raadighed staaende smaa Midler influeret paa Bygningsarbejdernes gode Udførelse, saa at ikke alene den for Detailkonstruktionerne i offentlige Bygninger — og særlig i Bygninger, hvoraf der gøres saa stærkt og opflidende Brug som Afdelingsbygninger til en Landsvageanstalt — gældende almindelige Norm ikke er holdt paa Omraader, hvor den ikke burde have været fraveget, men Udførelsen bærer tillige Præg af, at der ikke har været ført en saa effektiv Kontrol med og erfaren Ledelse af Bygningsarbejderne, som Omstændighederne have krævet. Entreprenørerne have gennemgaaende ikke været synderlige Kapaciteter i deres Fag og have af dette som vel ogsaa af Forretningshensyn ikke haft den fulde Evne og det tilstrækkelige Blik for at opfylde de dem foreskrevne Betingelser, men Ledelsen og Tilsynet synes ogsaa at have manglet Blikket for at retnede Entreprenørerne og deres Arbejdere, og at